

Άγιου Ιωάννου του Χρυσοστόμου-Μοίρασε τα υπάρχοντά σου με το Χριστό, κάνε τον και στην εδώ ζωή συγκληρονόμο

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Ιωάννης Χρυσόστομος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Και συ, λοιπόν, δεν μπορείς να ασκήσεις την ακτημοσύνη; Δώσε κάτι από αυτά που έχεις. Δεν μπορείς να σηκώσεις το φορτίο εκείνο; Μοίρασε τα υπάρχοντά σου με το Χριστό. Δε θέλεις να του τα παραχωρήσεις όλα; Δώσε του έστω και τα μισά, ή ακόμη και το ένα τρίτο. Κάνε τον και στην εδώ ζωή συγκληρονόμο. Όσα δώσεις σ' εκείνον, τα δίνεις στον εαυτό σου.

Δεν ακούς τί λέει ο Προφήτης; «Τους συγγενείς σου δε θα τους περιφρονήσεις» (Ησ. 58,7). Αν, λοιπόν, δεν πρέπει να περιφρονούμε τους συγγενείς μας, πολύ περισσότερο δεν πρέπει να περιφρονείς τον Δεσπότη που σου έχει όχι μόνο το δικαίωμα της κυριότητας, αλλά και της συγγένειας και άλλα ακόμη πολύ περισσότερα. Σε έκανε, βέβαια, μέτοχο των αγαθών του, χωρίς να πάρει, μάλιστα, τίποτε από σένα, αλλά και πρώτος έκανε την αρχή της ανέκφραστης αυτής ευεργεσίας. Επομένως, πώς δεν είναι υπόδειξη της πιο μεγάλης ανοησίας, το να μη

γίνει κάποιος φιλόανθρωπος ούτε και γι' αυτήν, έστω, τη δωρεά, ούτε να δώσει αμοιβή για τη χάρη, και να προσφέρει κάτι το μηδαμινό μπροστά σε αυτά τα τόσο μεγάλα και σπουδαία που έχει δεχθεί;

Διότι αυτός σε έκανε κληρονόμο των ουρανών, ενώ εσύ δεν του δίνεις ούτε κάτι από αυτά που έχεις πάνω στη γη. Αυτός, και χωρίς καμμία δική σου προκοπή, αλλά αν και ήσουν εχθρός του, σε συμφιλίωσε με τον εαυτό του, εσύ δεν δίνεις ούτε σ' αυτόν, που είναι φίλος σου και ευεργέτης σου; Άραγε δε θα ήταν δίκαιο, πριν από τη βασιλεία και πριν από όλες τις δωρεές, να τον ευγνωμονεί κάποιος μόνο για τις δωρεές; Διότι και οι δούλοι, όταν προσκαλούν τους κυρίους τους, για να τους προσφέρουν γεύμα, πιστεύουν ότι δεν προσφέρουν, αλλ' ότι δέχονται. Εδώ, όμως, έγινε το αντίθετο. Διότι δεν κάλεσε ο δούλος τον κύριο, αλλά ο κύριος πρώτος κάλεσε το δούλο του στο τραπέζι του. Εσύ, όμως, δεν τον προσκαλείς ούτε και μετά από αυτό; Πρώτος σε έβαλε μέσα στο σπίτι του· εσύ δεν το κάνεις ούτε και δεύτερος; Αυτός, όταν εσύ ήσουν γυμνός, σε έντυσε· εσύ και μετά από αυτά, τώρα που είναι ξένος, δεν τον βάζεις στο σπίτι σου; Πρώτος σε πότισε από το ποτήρι του· εσύ δεν του δίνεις ούτε κρύο νερό; Σε πότισε με το Άγιο Πνεύμα, εσύ δεν ικανοποιείς ούτε τη σωματική του δίψα; Αυτός, αν και είσαι άξιος για την κόλαση, σε πότισε με το Πνεύμα· εσύ, αν και διψά, τον περιφρονείς και μάλιστα, όταν όλα αυτά πρόκειται να τα κάνεις από τις δικές του δωρεές!

Δεν το νομίζεις, δηλαδή, σπουδαίο πράγμα το να κρατήσεις στα χέρια σου το ποτήρι από το οποίο πρόκειται να πει νερό ο Χριστός και να το φέρεις στο στόμα σου; Δεν βλέπεις ότι μόνο στον ιερέα επιτρέπεται να προσφέρει το ποτήρι του αίματος; Εγώ, όμως, λέει, δεν σου τα ζητώ όλα αυτά με λεπτομέρεια, αλλά τα δέχομαι, και αν ακόμη συ ο ίδιος το προσφέρεις, χωρίς να είσαι ιερέας. Και αν ακόμη είσαι λαϊκός, δεν σε αποφεύγω. Και δε ζητώ να μου δώσεις αυτό που σου έδωσα. Διότι δεν σου ζητώ αίμα, αλλά κρύο νερό. Σκέψου καλά ποιόν ποτίζεις και φρίξε. Σκέψου ότι εσύ γίνεσαι ιερέας του Χριστού, δίνοντας με τα ίδια σου τα χέρια, όχι σάρκα, άλλα ψωμί όχι αίμα, άλλα ένα ποτήρι με κρύο νερό.

Σε έντυσε με το ένδυμα της σωτηρίας, σε έντυσε με τον ίδιο τον εαυτό του. Εσύ ντύσε τον έστω και με το ένδυμα του δούλου. Σε δόξασε στους ουρανούς. Εσύ, τουλάχιστον, απάλλαξέ τον από τη φρίκη και τη γυμνότητα και την ντροπή. Σε έκανε συμπολίτη των αγγέλων. Εσύ δώσε του έστω μόνο τη στέγη, δέξου τον στο σπίτι σου, έστω όπως θα δεχόσουν και τον υπηρέτη σου.

Δεν περιφρονώ αυτό το καταφύγιο, και αν ακόμη για χάρη σου άνοιξα ολόκληρο τον ουρανό. Σε απάλλαξα από πάρα πολύ γερή φυλακή. Εγώ δε ζητώ αυτό, ούτε και λέω, απάλλαξέ με και συ· αλλά όταν θα είμαι δεμένος και μόνο με συμπάθεια να με δεις, αυτό είναι αρκετό για να με παρηγορήσει. Εγώ, ενώ ήσουν νεκρός, σε

ανέστησα. Δε ζητώ, όμως, το ίδιο και από σένα. Αλλά λέω, απλά να με επισκεφθεις όταν είμαι άρρωστος.

Όταν, λοιπόν, είναι τόσο μεγάλα αυτά που μας έχει δώσει και πολύ μικρά αυτά που μας ζητάει, και δεν του δίνουμε ούτε αυτά, άραγε για πόση τιμωρία είμαστε άξιοι; Δικαιολογημένα θα οδηγηθούμε στην αιώνια φωτιά, που έχει ετοιμασθεί για το διάβολο και τους αγγέλους του, αφού είμαστε πιο αναισθητοι και από τις πέτρες.

Διότι, πες μου, πόση μεγάλη είναι η αναισθησία μας, που, αν και δεχθήκαμε τόσα πολλά και πρόκειται να δεχθούμε και ακόμη περισσότερα, παραμένουμε δούλοι των χρημάτων, τα οποία ύστερα από λίγο, και χωρίς να το θέλουμε, θα τα αποχωρισθούμε; Και άλλοι, βέβαια, έδωσαν και την ψυχή τους και έχυσαν και το αίμα τους· εσύ, όμως, δεν πετάς ούτε και αυτά που είναι άχρηστα για χάρη των ουρανών και τόσων στεφάνων! Και ποιάς συγγνώμης θα ήσουν άξιος, ποιάς απολογίας, τη στιγμή, που για τον σπόρο της γης τα κάνεις όλα με πολλή ευχαρίστηση, και δανείζεις στους ανθρώπους, χωρίς καμμία φειδώ, όταν, όμως, πρόκειται να φιλοξενήσεις τον Κύριό σου, διά μέσου αυτών που έχουν ανάγκη, γίνεσαι τόσο σκληρός και απάνθρωπος;

Όλα, λοιπόν, αυτά, αφού τα χαράξουμε βαθιά στο νου μας, και σκεφθούμε καλά όσα έχουμε πάρει, και αυτά που ζητάμε από το Θεό, ας συγκεντρώσουμε όλο το ενδιαφέρον μας στα πνευματικά πράγματα.

Ας γίνουμε επί τέλους ήπιοι και φιλόανθρωποι, για να μη σύρουμε πάνω μας την ανυπόφορη καταδίκη. Διότι τί δεν μπορεί να μας καταδικάσει; Οι τόσο πολλές και τόσο σπουδαίες δωρεές του Θεού; Το ότι δεν φροντίσαμε για κάτι το αξιόλογο; Το ότι ενδιαφερθήκαμε για τέτοια πράγματα, τα οποία θα αφήσουμε εδώ και αν ακόμη δεν το θέλουμε; Το ότι συγκεντρώσαμε όλο το ενδιαφέρον μας και την αγάπη μας στα πράγματα του κόσμου; Το καθένα από αυτά και μόνο του μπορεί να μας καταδικάσει. Όταν, όμως, συγκεντρωθούν όλα μαζί, ποιά θα είναι η ελπίδα μας για τη σωτηρία μας;

Για ν' αποφύγουμε, λοιπόν, όλη αυτή την καταδίκη, ας δείξουμε κάποια γενναιοδωρία στους φτωχούς. Διότι έτσι θα απολαύσουμε όλα τα αγαθά, και τα εδώ και τα εκεί, τα οποία εύχομαι να επιτύχουμε όλοι μας με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ...

(Άγιου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, «Κατά Ματθαίον, ΜΕ΄» ΕΠΕ 10,798-804.)

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr